

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **B. N.**, zastoupen Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem se sídlem Bartolomějská 291/11, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 29. 10. 2019, č. j. CPR-16312-3/ČJ-2018-930310-V234 a ze dne 29. 10. 2019, č. j. CPR-16312-2/ČJ-2018-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 1. 2020, č. j. 41 A 78/2019 – 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), v rozhodnutích ze dne 9. 4. 2018, č. j. KRPB-113599-47/ČJ-2017-060028-SV, a č. j. KRPB-113599-48/ČJ-2017-060028-SV, žalobci uložila podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění s dobou, po kterou mu

nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 6 měsíců, a dále mu uložila uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč spojené s řízením o správním vyhoštění.

[2] Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že v období od 7. 3. 2017 do 11. 5. 2017 byl žalobce na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

[3] Žalovaná potvrdila obě rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Všechny podklady shromážděné tímto správním orgánem totiž vyústily v jasný závěr o tom, že žalobce nekonal na území Polska pro svého polského zaměstnavatele žádnou pracovní činnost a pracovní smlouva byla uzavřena výlučně s cílem, aby byl žalobce vyslán k výkonu práce na území České republiky. Žalovaná dospěla k závěru, že žalobce institut vyslání v rámci poskytování služeb dle směrnice č. 96/71/ES pouze zneužívá k obcházení zákonné povinnosti mít k zaměstnání na území České republiky potřebné povolení. Jeho zaměstnání ve společnosti TOS Znojmo, a.s., IČ: 46347691, se sídlem Moravské náměstí 629/4, 602 00 Brno (dále jen „TOS Znojmo“), v období od 7. 3. 2017 do 11. 5. 2017 lze zcela jednoznačně vyhodnotit jako zaměstnání bez povolení k zaměstnání dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť pro nedodržení podmínek daných směrnicí č. 96/71/ES nelze na cizince výjimku plynoucí z § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, vztáhnout.

[4] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce správní žalobu, kterou však krajský soud zamítl.

[5] Krajský soud předně poukázal na skutečnost, že obdobnou skutkovou i právní situací se Nejvyšší správní soud zabýval již např. v rozsudcích ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, č. 3713/2018 Sb. NSS, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 – 18, či ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 306/2017 – 25. Závěry prvně citovaného rozsudku zcela dopadají i na věc žalobce, krajský soud na ně proto odkázal.

[6] Ve svém rozsudku shrnul skutkové okolnosti věci, ze kterých vyplývá, že žalobce uzavřel pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem skoro měsíc po zahájení pracovní činnosti v areálu TOS Znojmo; pracovní smlouva je uzavřena na dobu neurčitou a není v ní časově omezen ani výkon práce v České republice; společnost OVD-TEMYRTANS, sp. z o. o. (polský zaměstnavatel žalobce) fakticky působí jako agentura práce (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 266/2018 – 14, a ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 Azs 549/2018 – 14); žalobce vykonával závislou práci pro TOS Znojmo, nikoliv polského zaměstnavatele; žalobce pro svého polského zaměstnavatele na území Polska nikdy nepracoval. Ze skutkových okolností případu je proto zjevné, že výkon pracovní činnosti žalobce byl závislou prací pro společnost TOS Znojmo a nenaplňoval znaky nadnárodního opatření dle čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES, neboť žalobce svého polského zaměstnavatele vůbec neznal, nikdy u něj nepracoval, a ten ani výkon jeho práce u společnosti TOS Znojmo nijak nekontroloval. Z toho nelze usoudit, že by žalobce převážnou část své pracovní činnosti vykonával v domovském státě svého zaměstnavatele, kam by se po dokončení práce v České republice navracel, přestože se jedná o stěžejní podmínku, která odlišuje vyslání zaměstnance za účelem plnění konkrétní zakázky od agenturního způsobu zaměstnávání. Krajský soud je tedy toho názoru, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, který byl potřebný pro vydání

rozhodnutí, přičemž v souladu se zákonem vyhodnotily jednání žalobce jako protiprávní, splňující podmínky pro zahájení řízení a vydání rozhodnutí ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

[7] K poukazu žalobce na vyjádření Evropské komise krajský soud konstatoval, že toto vyjádření neobsahuje žádnou úvahu ani neoznačuje rozhodnutí Evropského soudního dvora, na základě kterých je žalobce přesvědčen o správnosti svých závěrů. Z jeho obsahu ovšem není vůbec zřejmé, na jaké dotazy Evropská komise reagovala, popř. zda reflektovala skutkové okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 Azs 156/2019 - 15).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. V ní se domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku z důvodů, jež lze dle jeho názoru podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem, nedostatečné zjištění skutkového stavu a vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Stěžovatel trvá na tom, že práci na území České republiky nevykonával neoprávněně, a nesouhlasí s názorem krajského soudu, že na jeho případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti (ve spojení se směrnicí o vysílání pracovníků). Stěžovatel je zaměstnancem společnosti OVD-TEMYRTANS a do České republiky byl vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost ODRYDAS s. r. o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Důkazy opakovaně předkládané stěžovatelem na podporu uvedeného tvrzení nebyly správním orgánem provedeny. Soulad postupu zaměstnavatele stěžovatele s právem Evropské unie potvrdila i Evropská komise. Podle názoru stěžovatele nelze pouze ze skutečnosti, že v Polsku nepobýval delší dobu, dovodit, že si nevytvořil vztah se svým zaměstnavatelem; úmysl nevrátit se zpět do Polska stěžovatel nikdy nevyjádřil. V obchodních vztazích nelze vyloučit, že je zaměstnanec přijat do zaměstnání a v důsledku následné nižší vytíženosti zaměstnavatele ihned vyslán k výkonu práce v jiném členském státě.

[10] Žalovaná se ztotožnila se závěry rozsudku krajského soudu a odkázala na spisový materiál.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Dále posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Jediným přípustným důvodem kasační stížnosti, pro který by mohl kasační soud uvažovat o zrušení rozsudku městského soudu, je nesprávné posouzení právní otázky spočívající v neaplikaci § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti na zjištěný skutkový stav. K případnému zpochybnění zjištěného skutkového stavu směřuje druhá kasační námitka stran neprovedení stěžovatelem navrhovaných důkazů ve správním řízení stejně jako opakování vlastního výsledku. Tato druhá námitka je však dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná, protože nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem, ač stěžovateli nic nebránilo ji uplatnit.

[14] Rozhodná právní otázka byla za obdobných skutkových zjištění již v minulosti opakovaně Nejvyšším správním soudem posouzena (např. rozsudky ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 Azs 311/2019 – 15, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 Azs 549/2018 – 14, ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 17/2019 – 15, ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 266/2018 – 14, 13. 6. 2019, č. j. 7 Azs 156/2019 – 15, ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018 – 17, či ze dne 6. 9. 2019, č. j. 9 Azs 278/2018 – 19). Uvedená judikatura je plně aplikovatelná i v projednávané věci a stěžovatel toliko obecně brojí proti závěrům krajského soudu ji respektujícím. Kasační soud proto odkazuje na podrobnější vypořádání právní otázky v citovaných rozsudcích, ze kterých vycházel krajský soud a stěžovatel nezpochybnil, a níže pouze stručně předestře rozhodné skutečnosti projednávané věci.

[15] Ze zjištěného skutkového stavu, zejména z okolností, za jakých došlo k uzavření a plnění pracovně právního vztahu stěžovatele (uzavření pracovní smlouvy až skoro měsíc po nástupu k TOS Znojmo; časově neohrazené vyslání na pracovní cestu do ČR; stěžovatel na území Polska nikdy nepracoval a na území České republiky dojel téměř bezprostředně ze země původu), lze dospět k jednoznačnému závěru, že způsob výkonu závislé práce krajský soud zcela správně posoudil jako agenturní zprostředkovávání práce cizince, na něž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získat pracovní povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ostatně to potvrdil kasační soud již v řadě svých rozsudků (srov. judikaturu uvedenou v bodu [14] rozsudku). Oprávnění k výkonu pracovní činnosti na území České republiky by stěžovatel nepotřeboval pouze v případě, pokud by prováděl svou hlavní činnost v členském státě, v němž má její zaměstnavatel sídlo. Z ničeho však nevyplynulo, že by v Polsku jakoukoliv pracovní činnost v rámci pracovního poměru vykonával, a proto je zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek č. j. 2 Azs 289/2017 – 31) závěr o neoprávněném výkonu závislé práce stěžovatele na území České republiky. Námitka nesprávné aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je tak zcela nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů kasační námitce nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu